

# Panium - Nummer Vier

## *Een verbond*

Jeff Pippenger

2025-03-04

In de geschiedenis van Panium werd een bondgenootschap gevormd tussen Antiochus Magnus en Filippus van Macedonië. De strijd werd rechtstreeks gevoerd tegen het kind Ptolemaeus V door Antiochus, en Filippus droeg daaraan bij in die zin dat zijn oorlogsvoering in andere delen van het rijk verhinderde dat andere legers de Egyptische kind-koning te hulp kwamen. Dit betekent dat Poetin, de laatste koning van het zuiden — getypeerd door de kind-koning van Egypte (waarbij kind profetisch de laatste generatie betekent) — wordt verslagen door Trump, voorgesteld door Antiochus Magnus, die Ptolemaeus V bij Panium versloeg, evenals Reagan in 1989 de USSR versloeg.

Filippus betekent „een liefhebber van paarden” en „paarden” symboliseren zowel militaire als economische macht. Paarden trekken strijdswagens en worden bereden door soldaten, en paarden vervoeren ook goederen naar de markt. „Paarden” zijn een symbool van „strijdswagens, schepen en ruiters”, hetgeen het voornaamste symbool is van de Verenigde Staten in zijn gevolmachtigde verhouding tot de koning van het noorden, zoals uiteengezet in vers veertig.

Trumps bondgenoot heeft twee typificaties in Philippus van Macedonië en Herodes Filippus de tetrarch. Of het nu Herodes Filippus is of Philippus van Macedonië, het symbool duidt iemand aan die de macht liefheeft die hem respectievelijk door Caesar of Antiochus wordt verleend. Philippus houdt van paarden, en één Philippus was uit Macedonië, dat een centrale en fundamentele plaats innam in het rijk van Alexander de Grote.

Het was zijn vaderland, het koninkrijk dat hij van zijn vader, Philippus II, erfde, en de springplank voor zijn uitgestrekte rijk. Macedonië, gelegen in het noordelijke deel van Griekenland, onderscheidde zich als de politieke en militaire kern waar Alexander werd geboren (in Pella, 356 v.Chr.) en opgevoed, en het verschafte de aanvankelijke middelen, mankracht en organisatiestructuur die zijn veroveringen aandreven. In wezen was Macedonië de kern van Alexanders koninkrijk—het beginpunt ervan, de militaire motor en de landstreek die zijn identiteit als Macedonische koning verankerde, zelfs toen zijn rijk zich ver buiten zijn grenzen uitbreidde.

Macedonië vertegenwoordigt het noordelijke gebied van Alexanders vierdelige koninkrijk. Zo is de ene Filippus de tetrarch, wat ‘een vierde deel’ betekent, en is de andere Filippus ‘een vierde’ van de vier winden van Alexanders vroegere rijk.

Herodes vertegenwoordigt iemand die het verbond verwerpt. Esau, de bloedlijn die tot Herodes leidt, verwierp zijn eerstgeboorterecht. Helemaal aan het begin van de geschiedenis van een uitverkoren verbondsvolk wordt Esau een symbool van hen die het verbond verwerpen dat Christus stierf om te bekrachtigen. Juist op het moment dat God zijn uitverkoren verbondsvolk tot twaalf stammen wilde uitbreiden, kwam Esau in opstand. Aan het einde van het oude Israël, toen de Joden

bij het kruis verklaarden dat zij „geen andere koning dan Caesar” hadden, werd de Joodse natie aan het einde het symbool van datgene wat in het begin door Esau was getypeerd. De stamboom van Herodes is samengesteld uit de bloedlijn van Esau en die van de Joden, een bloedlijn die wordt gesymboliseerd door een opstandige verbondsbreker aan het begin en een opstandig verbondsvolk aan het einde.

Herodes de Grote legde de belastingen op die Jozef en Maria naar Bethlehem brachten, en een van zijn drie zonen, Herodes Antipas, de zoon van Herodes de Grote, regeerde in de tijd van het kruis. De periode van Christus' leven, van Zijn geboorte tot Zijn dood, wordt symbolisch weergegeven door de familie van Herodes, waardoor deze geschiedenis wordt aangeduid als de tijd van de bezoeking van het uitverkoren volk, een bezoeking die de Joden over het algemeen nooit hebben onderkend.

Herodes de Grote vermoordde de kinderen als reactie op de geboorte van Jezus en herhaalde daarmee de geschiedenis van de geboorte van Mozes, toen Egypte kinderen vermoordde. De eerste kindermoord was een poging om de verwachte uitverkorene te vermoorden, en de laatste kindermoord was opnieuw een poging om de verwachte uitverkorene te vermoorden. De honderd vierenveertigduizend zingen het lied van Mozes en het Lam, en profetisch stelt een „lied” een ervaring voor. De honderd vierenveertigduizend leven in een periode die parallele ervaringen bezit. Een van die parallellen deed zich voor op 22 januari 1973 met een uitspraak van het Hoogerechtshof die abortus in de VS toestond. In de daaropvolgende negenveertig jaar werden ongeveer 66 miljoen potentiële kandidaten om tot de honderd vierenveertigduizend te behoren, afgeslacht door middel van federaal gesanctioneerde abortus.

Macht symboliseert militaire kracht:

En het beest dat ik zag, was gelijk een luipaard, en zijn voeten waren als de voeten van een beer, en zijn mond als de mond van een leeuw; en de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon, en grote macht. Openbaring 13:2.

De draak, die het heidense Rome is, verschaftte het pausdom drie dingen, namelijk „zijn macht, en zijn troon, en grote autoriteit”. In vers twaalf wordt de VS, het beest uit de aarde, voorgesteld als iemand die alle „macht” van het beest vóór hem uitoefent. Toch is het woord „macht” in vers twee een ander Grieks woord dan het woord dat in vers twaalf met „macht” is vertaald. In vers twee is „macht” G1722, met de betekenis: in het aangezicht van (letterlijk of figuurlijk): in de tegenwoordigheid (aanblik) van.

Het woord „macht” in vers twaalf is een ander Grieks woord.

En het oefent al de macht van het eerste beest uit vóór diens aangezicht, en maakt dat de aarde en zij die daarop wonen het eerste beest aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. Openbaring 13:12.

Het woord „macht” G1832 betekent hier: (in de zin van bekwaamheid); voorrecht, dat wil zeggen gedelegeerde invloed: gezag, rechtsbevoegdheid, vrijheid, macht, recht, kracht. Het woord „macht” in vers twaalf duidt aan dat het aardbeest de gedelegeerde autoriteit van het zeebeest is—de

Verenigde Staten zijn de gevolmachtigde vertegenwoordiger van het zeebeest. De Verenigde Staten oefenen alle gedelegeerde autoriteit van het eerste beest uit. In vers twee gaf het heidense Rome drie zaken aan het pausdom. Clovis gaf in 496, bij de Slag bij Tolbiac, zijn militaire en economische macht aan het pausdom. Constantijn gaf in 330 de „zetel” van het rijk prijs, en Justinianus wees de paus bij een decreet in 533 aan als de terechtwijzer van kettters en het hoofd van de kerken. Clovis in 496 is een type van Reagan in 1989. Reagan is een type van Trump.

Volgens Gregorius van Tours (die bijna een eeuw later schreef) was Clovis de strijd aan het verliezen en riep hij in zijn wanhoop de katholieke God om hulp aan. Zijn vrouw, Clotilde, was een katholieke Bourgondische prinses die er bij hem op had aangedrongen zich van het heidendom te bekeren. Clovis legde de gelofte af dat hij, indien hij zou overwinnen, het katholicisme zou aannemen. Het tij keerde — hetzij door goddelijke tussenkomst, hetzij door militaire strategie — en Clovis versloeg de Alemannen, doodde hun koning en joeg hun strijdkrachten uiteen. Getrouw aan zijn gelofte bekeerde hij zich tot het katholicisme en werd hij gedoopt, volgens de overlevering op eerste kerstdag 496 te Reims door bisschop Remigius (St. Remi).

Zijn bekering markeerde een keerpunt en maakte Clovis tot de eerste katholieke koning onder de Germaanse heersers (in tegenstelling tot de ariane christelijke Visigoten of Ostrogoten). Hierdoor werden de Franken in overeenstemming gebracht met de Roomse Kerk, wat hem steun opleverde van de Gallo-Romeinse bevolking en het pausdom. Clovis' doop wordt vaak beschouwd als de symbolische „geboorte van Frankrijk” als katholieke natie, waardoor het zich onderscheidde van andere barbaarse koninkrijken die het arianisme of het heidendom aanhingen. Om deze reden noemt het katholicisme Frankrijk „de eerstgeborene van de Katholieke Kerk”, en ook „de oudste dochter van de Katholieke Kerk.”

Toen Clovis in 496 de eerste plaatsvervangende macht van het pausdom werd, was hij een voorafbeelding van Reagan, die in 1989 de plaatsvervangende macht werd. In de geschiedenis van Reagan en paus Johannes Paulus II werd een geheime alliantie gevormd met het doel de koning van het zuiden ten val te brengen. Van 1798 tot aan de zondagswet is de hoer van Tyrus verborgen, en zij is precies dezelfde hoer die haar wortels terugvoert tot Macedonië, het noordelijkste koninkrijk. Zij is de koning van het noorden, profetisch verborgen, maar belijdt nog steeds onfeilbaar te zijn.

De paus vertegenwoordigt ook „hen die het verbond verlaten”, die, hoewel profetisch verborgen gedurende de drie volmachtsoorlogen, uiteindelijk zichtbaar zullen worden in de geschiedenis van de Slag bij Panium. In de overgang van keizerlijk Rome naar pauselijk Rome geeft Daniël aan wanneer het heidense Rome het einde van zijn tijd als het vierde koninkrijk van de bijbelse profetie bereikte.

Want schepen uit Kittim zullen tegen hem komen; daarom zal hij moedeloos worden, terugkeren en verbolgen zijn tegen het heilige verbond; zo zal hij handelen; ja, hij zal terugkeren en verstandhouding hebben met hen die het heilige verbond verlaten. Daniël 11:30.

In het vers „hen die het heilig verbond verlaten” wordt de Katholieke Kerk bedoeld. Degenen die het heilig verbond verlaten, zijn de compromissluitende gemeente van Pergamum van Johannes de

Openbaarder, die volgens Paulus eerst zou afvallen voordat de mens der zonde geopenbaard zou worden. Het katholicisme zijn zij die het verbond hebben verlaten, zoals weergegeven door de aanval die tegen het Woord van God werd ondernomen, en ook tegen de sabbat van de zevende dag, welke beide vanaf de tijd van Constantijn onder voortschrijdende aanvallen kwamen te staan. Eerder in hoofdstuk elf wordt ook naar het „verbond” verwezen.

En het hart van deze beide koningen zal zijn om kwaad te doen, en zij zullen leugen spreken aan één tafel; maar het zal niet gelukken, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. Dan zal hij naar zijn land terugkeren met grote rijkdommen; en zijn hart zal zijn tegen het heilige verbond; en hij zal grote daden doen en naar zijn eigen land terugkeren. Op de vastgestelde tijd zal hij terugkeren en naar het zuiden komen; maar het zal niet zijn als de eerste, noch als de laatste. Daniël 11:27–29.

In deze verzen keert „hij” terug naar zijn eigen land, en later keert hij opnieuw terug naar zijn eigen land. Deze twee terugkeren vertegenwoordigen twee overwinningen, die vervolgens werden gevolgd door een triomfantelijke „terugkeer” naar de stad Rome. De eerste was de Slag bij Actium in 31 v.Chr. tegen Antonius en Cleopatra, en de tweede vond plaats na de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. De „vastgestelde tijd” in de verzen is het jaar 330, dat het einde aanduidde van de profetische „tijd” van vers vierentwintig, die gelijkstaat aan driehonderdzesentwintig jaar.

De twee koningen die leugen spreken aan één tafel doen dit vóór de „gestelde tijd”, „want het einde zal nog zijn op de gestelde tijd.” Een vraag die in overweging genomen moet worden, is wat het vers bedoelt wanneer het zegt: „Dan zal hij naar zijn land terugkeren met grote rijkdommen.” Betekent het: op de gestelde tijd, dan zal hij terugkeren; of betekent het: zodra de twee aan de tafel leugens spreken, dan zal hij terugkeren, en is die terugkeer derhalve vóór de gestelde tijd?

Uriah Smith identificeert de twee terugkeren als 31 v.Chr. en 70 n.Chr., hetgeen een geschiedenis vóór het jaar 330 voorstelt, de vastgestelde tijd. Smith wijst er ook op dat de „terugkeer” van vers negenentwintig na 330 plaatsvindt, en dat deze niet succesvol is zoals de terugkeren na de veldslagen van Actium en Jeruzalem. Wat dit betekent, is dat er vóór de vastgestelde tijd een samenkomst is waarin leugens worden gesproken, waarna een van de twee koningen die leugens hadden gesproken, met grote rijkdommen terugkeert, zich vervolgens tegen het heilige verbond keert, grote daden verricht en terugkeert in het jaar 330, de vastgestelde tijd.

Hij valt vervolgens het zuiden aan, maar dat zal niet zijn zoals de Slag bij Actium of de verwoesting van Jeruzalem. De geschiedenis van 70 n.Chr. in de verzen beeldt het einde uit van Gods uitverkoren verbondsvolk, zoals weergegeven door „het heilige verbond” in de passage. In vers dertig heeft het heidense Rome verstandhouding met hen die het heilige verbond verlaten. Het jaar 70 n.Chr. was het volkomen einde van het oude, letterlijke Israël als Gods verbondsvolk, en vers dertig duidt de geschiedenis aan vier eeuwen na 70 n.Chr. Degenen die het verbond verlaten in de geschiedenis die in vers dertig wordt voorgesteld, zijn zij die het verbond hebben verlaten dat door God en Zijn christenvolk is aangegaan. Het pauselijke Rome is de kerk die in vers dertig wordt voorgesteld als degenen die het heilige verbond verlaten.

Want schepen van Kittim zullen tegen hem komen; daarom zal hij bedroefd worden, terugkeren en vergramd zijn tegen het heilige verbond; aldus zal hij handelen; ja, hij zal terugkeren en verstandhouding hebben met hen die het heilige verbond verlaten. Daniël 11:30.

Vers negenentwintig brengt ons naar het jaar 330, de vastgestelde tijd die in vervulling ging toen Constantijn de hoofdstad naar Constantinopel verplaatste. Bij dat waymark zou het heidense Rome in een zuidelijke oorlog worden getrokken die niet succesvol zou zijn zoals Actium en Jeruzalem dat geweest waren. Vervolgens wordt in vers dertig het heidense Rome aangevallen door Genseric, die zijn zeeoorlogvoering vanuit Chittim lanceerde, dat heden ten dage bekendstaat als Carthago. Deze oorlogvoering tegen het heidense Rome werd ook voorgesteld als de tweede bazuin van de zeven bazuinen in het boek Openbaring. De eerste vier van die bazuinmachten brachten West-Rome tegen 476 tot een einde. Van die eerste vier bazuinen was de tweede bazuin, namelijk de schepen van Chittim, de zwaarste, want Genseric kreeg de heerschappij over de zeeën en de rijkdom van het Rijk droogde op.

Geconfronteerd en bedroefd door de schepen van Chittim keert hij terug en koestert gramschap tegen het heilige verbond. Dit werd vervuld in de geschiedenis die leidde tot de machtiging van het pausdom in 538, door een oorlogvoering tegen Gods Woord. Daarna keert hij terug en heeft hij „verstandhouding met hen die het heilige verbond verlaten”. Die wisselwerking tussen het heidense en het pauselijke Rome werd vervuld in 533 met het decreet van Justinianus. Het volgende vers, vers eenendertig, gaat dan verder met hoe het heidense Rome „bedroefd” werd. In 2 Thessalonicenzen leert Paulus dat het heidense Rome het pausdom „weerhield” om in 538 de macht over te nemen. Nadat hij bedroefd is door een aanval vanuit de zeeën die de economie van het koninkrijk verwoest, koestert hij gramschap tegen het heilige verbond, daarna verstandhouding met hen die het verbond verlaten. In de volgende verzen staan „wapenmachten”, die de macht voorstellen die in 496 door Clovis aan het pausdom werd gegeven, op, en zij ontheiligen het heiligdom der sterkte, dat in de geschiedenis de stad Rome voorstelde, en vervolgens zou het heidense Rome de religie van het heidendom (het dagelijkse) uit het rijk verwijderen en deze vervangen door het katholicisme, en daarna plaatsen zij het pausdom in 538 op de troon.

Toen het pausdom in 538 werd bekrachtigd, leverde het zowel een profetisch getuigenis alsook een historisch getuigenis, die in de verzen die wij overwegen worden voorgesteld. Het jaar 538 wordt getypeerd door 31 v.Chr. en de Slag bij Actium. In Daniël hoofdstuk acht, vers negen, zou het heidense Rome drie geografische hindernissen overwinnen om de troon der aarde in te nemen. De eerste was Syrië in het oosten, vervolgens Juda en Jeruzalem, gevolgd door Egypte bij de Slag bij Actium. Het pauselijke Rome zou eveneens drie horens verwijderd zien worden, waarvan de derde de Goten waren, die in 538 uit de stad Rome werden verdreven. Het heidense Rome en het pauselijke Rome leveren twee getuigen die aantonen dat de Slag bij Actium overeenkomt met 538, en 538 illustreert de zondagswet in de Verenigde Staten, wanneer het moderne Rome oppermachtig regeert totdat de genadetijd sluit.

Wij hebben een overzicht van de verzen zevenentwintig tot en met eenendertig afgerond.

In het volgende artikel zullen wij ons op deze verzen richten en beginnen met het werk om de passage in overeenstemming te brengen met de geschiedenis van de verzen elf tot en met vijftien.